

se prično prepirati in glasno kričati, pa kaj imajo slednjič od tega? Nič; le sramota in zasmeh se jih drži, kakor se je vaju grdo blato prijelo«.

Nespametna ovčarja.

Dva pastirja sta v planinah ovce pasla. Neki večer obsedita na gričku ter se prijateljsko pogovarjata o raznih rečeh. Slednjič si začneta svitile zvezde ogledovati na jasnem nebu. »Oj«, pravi eden, »ko bi imel jaz tako veliko polje, kakor je nebo široko in dolgo, — kako bogat gospod bi bil potlej!« — »In«, seže brž v besedo tovariš, »ko bi jaz imel toliko ovac, kakor je tam-le gori zvezd na nebu, to bi bil bogat bogat ovčar potlej!« — »Kako?« vpraša prvi, »kam pa bi past gonil toliko množico ovac?« — »I, kam?« odgovori ta, »tvoje polje bi mi bilo dovelj velik pašnik!« — »Le poskušaj!« — »Zakaj pa ne, kdo mi bo branil?« — »Jaz, jaz bom branil, in če dobim tvoje ovce na svojem polji, jih pobijem vse po vrsti!« — »No, potlej pa le glej, kako se bo tebi godilo!!« — Po tem pričkanji začneta čedalje hujše zabavljati, zmerjati, kleti, — slednjič se spopadeta in s tako silo pretepata in mečeta, da se oba po bregu zavalita in močno pobijeta, tako da sta pomnila svoj živi dan.

Povejte mi, ali ni brez števila prepиров na svetu, ki imajo enako nespameten začetek?

Zibelka.

Leži v zibelki Ančka,
In skoraj da že spančka;
Pri njej pa Jožek ti sedi,
Jo ziblje in se jej smeji.

Da raje bi zaspala
Sestrica Ančka mala,
Jej poje lepe pesence,
Kot čul jih je od mamice.

Aja tutú, dekletce,
Zatisni si očesce,
Da spanek pa zaspis sladèk,
Ti gódi božji angeljček!

In zmir silneje ziblje,
Zibél se močno giblje,
In — romp! — prevrže se na tla,
Da pade na vrh deteta.